

СЪДЪРЖАНИЕ

5 Популярният режисьор режисурал още като дете, а вече гимназист направил и първия си музикален клип

Явор Гърдев

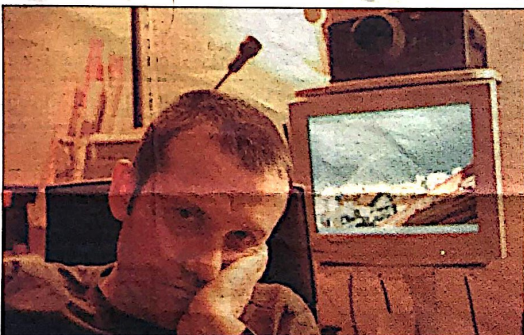
1. Уплашеният Роки

Като малък бях много впечатлен от филма „Роки“. Живеехме в „Младост“ и заедно с моите приятели Миро и Веско го гледахме няколко пъти. Така се вмяначихме, че започнахме да тренираме. Сутрин със страшни усилия на волята ставахме в 5 ч. и правехме тренировъчен крос покрай изкопа между „Младост 1“ и „Младост 2“, след това до пълно изтощение обикаляхме дългия блок, известен като китайската стена. След кроса улавяхме ръцете си в бинтове, точно както във филма, боксирахме разни парцалени кулци, правехме си от кашони чуела, които да ни служат за спаринг-партньори. Просто трябваше да станем непобедими. И тъкмо си бяхме появявали, че никой не може да ни се опре – аз оттогава съм си специалист по вживяването в разни образи – та както се бях превърнал вече в Роки от „Младост 1“, една вечер се наложи да остана сам вкъщи за малко. Майка ми отиде до телефонните кабинки, тогава още нямаше телефон вкъщи... Две минути след като излезе, будувашият във вече окъсяващото му детско креватче Роки забеляза, че пердето в стаята леко се поклати и го обзе панически ужас. Всъщност, помислих си, че Торбалан е дошъл да ме вземе. Започнах да си повтарям, че всъщност съм Роки и трябва да издържа, но едновременно с това, като във вика с лудите, аз си знаех, че съм Роки, но се съмнявах дали Торбалан знае, че съм Роки. Само надъхването въобще не помогна. Тогава поради недостига на жилища, две млади семейства обитавахме един двустаен апартамент. Веднага отидох да видя дали има някой в другата стая, но скъптарантите ни не бяха там и се оказаха абсолютно сам. Избягах от Торбалан навън по пижамата, без обувки и с шампионски спринт към телефонните кабинки.

2. Естет от малък

Първата ми естетическа акция беше упражнението по отношение на скромната мебелировка вкъщи – два фотойла и една маса, които нашите току-що бяха купили. Мебелите бяха с много гладка, почти огледана политура. Един ден, както си стоях в стаята и размахвах ключодържателя на майка ми, най-случайно го изпуснах върху политурата на масата, която се

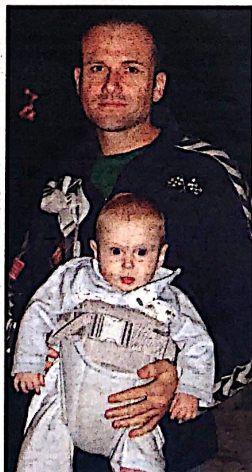
Популярният театрален режисьор е роден на 23. 01.1972 г. Завършва Националната гимназия за древни езици и култури, учи режисура за драматичен театър в НАТФИЗ „Кръстьо Сарафов“ в класа на Иван Добчев, междувременно завършва и магистратура по философия. Дебютът му като режисьор е с постановката „Частите на нощта“ от Георги Тенев през 1994 г. в Сливен. Тогава основава и „Triumviratus art group“. Сред хитовите му постановки са „Марад/Сад“ по Петер Вайс, „Живот Х 3“ от Ясмина Реза, „Пухеният“ от Мартин МакДона, „Бурята“ от Шекспир и „Пиеза за бебето“ от Едуард Олби. Носител е на множество театрални награди от фестивали. В момента работи върху „Крал Лир“.

нарани и в счуления лак се образуваша малка бяла точка. Тази точка много ми допадна, взех аз ключодържателя, ударих още веднъж по политурата и се появи още една бяла точка. И си казах: „Колко е красиво! Ще украся всички мебели с бели точки“. И докато се усети майка ми да дотърчи от кухнята, подлакътниците на двата фотойла бяха целите на бели точки от наранена политура.

3. Излезте на дъската, г-н д'Артанян!

Във втори клас със съучениците ми се отдадохме на приключенската литература. Първият голям роман, който прочетохме тогава, беше „Тримата мускетари“. Още си спомням, че изисквах от баща ми обстоителствени обяснения какво е това „мишеловка“, когато стигнах до прочутата глава „Една мишеловка през седемнадесети век“. Със съучениците ми се вживяхме в мускетарските работи до самозабравяване и започнахме да говорим помежду си не със собствените си имена, а с имената на мускетари. Герасим например беше Атос, Бойчо – Портос, кой беше Арамис не помня вече. Момичетата също бяха ввлечени в конспирацията – Констанс, Миледи и Кралицата бяха съответно Ирена, Марина и Ани, с които карахме зимни кърки, т. е. те караха зимни кърки, а аз намирах в зимните кърки повод да съм край тях. И така, говорихме си ние помежду си: „Как сте днес, господин Атос?“, „Отлично, г-н д'Артанян“ и даже в

Десетмесечния Стефан в превръзките на татко си.

часовете правихме забележка на учителките да не ни наричат с имената ни, а да бъдат достатъчно любезни да се обръщат към нас с „г-н еди кой си“. Тази наша страст решихме да превърнем в пиеса за края на учебната година. Но големият проблем беше как ще направим фехтовките. Затова за първи път въведохме театрална рационализация. Наговорихме си и счулихме антените на радиоприемниците вкъщи. В дения, в който трябваше да играем, всички мускетари и гвардейци се появихме с антени. Навизахме им по една капачка за затваряне на зимнина, която трябваше да представлява гарда

на шпагата, и по този начин се фехтовахме на представлението. Всъщност измислицията беше в това, че когато намушкаш някого, антената се събира и все едно наистина острите прониква в плътта. Но имаше друг проблем, че когато шпагата се събере, вече няма как да я извадиш от намушкания, защото антената е свита и ще следват само смях и подигравки. Тогава ни хрумна „великият“ театрален трик – всеки трябваше да вземе по една носна кърпичка, намазана с червена боя. В момента, в който намушкаш някого, задържаеш шпагата си ужим в него, докато извадиш кърпичката, и тогава уж изчистваш шпагата от кръв, а всъщност с елегантен жест отново разтягаш антената и така възстановяваш шпагата. Между другото, на някаква родителска среща класната споделила с нашите натрапчивото си впечатление, че прекалено много репетираме сцените между Констанс и д'Артанян. Най-безцеремонно се оправдах пред нашите, че така е и в книгата, и в сценария и ние не можем да изневеряваме на автора. Оттогава все така се оправдавам. (Смях.)

Како дете Явор Гърдев смята, че е смятало филмовия герой Роки, докато не се уплашил от дяло Торбалан.

4. Да изпуснеш Марийчето

В гимназията решихме да правим музикален клип. Отидохме на вилата на един съученик, въоръжени с касетфон и съветска любителска камера с 8-мм лента. Тогава вече си падахме по сюрреалистичното кино. Във филмотечно кино „Дружба“ гледахме много Бунуел и искаме да направим нещо свое в духа на ранните му филми – „Златният век“, „Андалуското куче“. Рок-групата на нашия клас „Concepcio Immaculata“ беше напълно маргинална в сравнение с другите рок-легенди от класическата гимназия като „Мамут“, „БТР“, „Паяците“ и „Юнаци“. Може би това се дължи на факта,

че почти не можехме да свирим. (Смях.) Та в един от сюрреалистичните епизоди на клипа моят съученик Камен и аз трябваше да правим серенада под прозорчето на една тоалетна. Прозорчето се намираше на нивото на първия етаж. Сюжетът беше такъв – ние отдолу правим серенада с две китари, а на прозорца се появява нашата съученичка Марийчето (вокали). Тя се разчувства от нашата затрогваща песен, решава да избяга от къщи, измъкна се през малкото прозорче на тоалетната, скача, а ние долу хвърляме китарите и я хващаме. След това заедно избягваме. Та пускаме ние парчето на касетофона, Стефан – друг мой съученик, който сега преподава в Америка, в относителен синхрон с касетофона включва камерата, а ние с Камен свирим и пеем. Марийчето се трогва горе и започва да се измъкна през прозорчето, което обаче се оказва твърде малко и тя засяда в рамката му. Ние долу се спускаме от смях, а Марийчето напират да се измъкне и в един момент успява. Докато умираме от смях, обаче пропускаме да видим, че тя вече скача, а ние не сме готови да я хванем долу, защото се кискаме. И така тя си скочи горката. Слава Богу, не беше толкова високо и нищо не й стана. Затова пък имаме великолепен кадър на скока с тресещата се от смеха на оператора камера, а и с нейния и нашия последвал смях.

5. Бокс с думи

В НАТФИЗ с Жоро Тенев имаше безумната идея да направим един режисьорско-актьорски откъс, в който сами да се режисираме и едновременно с това да играем. Откъст беше от Пингър, нобелиста за тази година, от пиесата му „Ничия земя“. Като налудничави хора решихме, че разговорът, който се провежда между двама джентълмени в един клуб, ще го ситуираме в боксов клуб. Т. е. главните герои няма да играят билиард, да кажем, а ще се боксира. Между двамата герои тече много изострен разговор, един бил бокс с думи. Мачът трябваше да бъде настърган, трябваше да се бием на ринга до момента, в който единият падне. Накрая, след единствения рунд комисията от преподаватели трябваше да разбере дискретно, че в сблъсъка зад кулисите единият герой е убил другия. Тогава в магазин „Бонжур“ продаваха странен артикул – гумена ръка за стряскане. Например, провешах гумената ръка от някое чекмедже и който я види, се стряска, понеже изглежда много реалистично, има си и част от бял ръкав. Сега кучето ми си играе с нея у нас. Та какво беше нашето дискретно средство? Купихме гумената ръка и решихме, че накрая тя „дискретно“ ще се подава от сака на персонажа-убиец, когато той си тръгва след боксовия мач. Изпитът беше закрит и присъстваха само режисьорите от комисията плюс един-единствен външен зритель – актрисата Койна Русева, която беше от друг клас, но репетираше в откъс на нашия. Та, играем ние, наблюдава вече финалът, аз тръгвам да излизам с огромния сак, където лежи разфасован другият персонаж, и трябва да спра за момент пред вратата. А точно пред вратата седи Койна. Спирам аз, завъртам се, за да изляза, и гумената ръка минава точно под носа на Койна. Тя се стряска, изпищява и пада назад със стола. Така приключи нашият злополучен откъс.

